

større Problem om Produktionens Tilpasning efter Konsuntionen; men selve Interessen for dette Problem er undergaaet en Forskydning under den nuværende Krise, og Opmærksomheden samler sig særlig om Spørgsmaalet om Købeevnens Formindskelse og dens Forhold til Prisniveauet.

I Slutningen af Rapporten gives der en Redegørelse for Problemet om *Planøkonomien*, idet de i Litteraturen beskrevne Typer paa en saadan økonomisk Ordning kort analyseres, og der henvises til de forskellige Bestræbelser i Retning af en planmæssig Organisation af det økonomiske Liv, som udfoldes, herunder indbefattet det internationale Samarbejde.

Under *Forhandlingerne om Direktørens Rapport*, der strakte sig over 7 Plenarmøder, afspejledes — som paa sidste Konference — Uoverensstemmelsen mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Syn paa Krisen og paa Midlerne til dennes Bekæmpelse.

Medens det fra Arbejderside blev gjort gældende, at man burde bekæmpe Krisen gennem en Nedsættelse af Arbejdstiden og en Tilpasning af Produktionen efter Forbrugets Behov, lagde Arbejdsgiverne særlig Vægt paa en Reduktion af Produktionsomkostningerne gennem Nedsættelse af Arbejdslønnen og de sociale Byrder.

Fra forskellig Side blev der udtalt Frygt for, at Direktørens Rapport havde givet Udtryk for en for optimistisk Opfattelse af Krisen, medens andre fandt, at man i en rigtig Anvendelse af det i Direktørens Rapport omtalte økonomiske System, »Planøkonomien«, vilde kunne finde Haab om en Vej ud af Krisen.

Flere Repræsentanter for de oversøiske Lande understregede Betydningen af, at man bevarede Arbejderorganisationens universelle Karakter og, saavel ved Diskussionerne som ved Afgørelserne, tog tilstrækkeligt Hensyn til disse Landes Interesser og særlige Forhold.

Endelig blev der udtalt en Kritik af den langsomme Stigning i Ratifikationernes Antal samt af, at Konventionerne var daarlig affattet og tog for lidt Hensyn til de praktiske Forhold.

Fra *dansk* Side deltog i Diskussionen Finansminister *Bramsnæs*, som først fremsatte nogle Bemærkninger med Hensyn til Arbejdsorganisationens Virksomhed. Denne Konferencens Sammenfald med Afrustningskonferencen havde vanskeliggjort dette Mødes Organisation. Naar ikke destomindre Konferencens Arbejder var blevet fremskyndet i saa høj Grad, skyldtes det Arbejdsbureauets Direktør og dets Personale, ligesom den Omhu, hvormed Udvalgene var blevet ledet af de respektive Formænd. Udvalgsarbejdet var saa at sige nu standardiseret og rationaliseret. Det var efter hans Mening af væsentlig Betydning, at Udvalgene straks ved Begyndelsen af deres Møder gik til at behandle de dem forelagte Spørgsmaal uden at forlænge deres Arbejde med unyttige almindelige Diskussioner. Denne Rationalisering og Koncentration af Konferencens Arbejde tilsigtede at gøre dette Arbejde mere effektivt og mindre kostbart.

Han hørte imidlertid ikke til dem, som krævede Arbejdsorganisationens Virksomhedsomraade indskrænket; jo mere Vanskelighederne forøgedes i de enkelte Medlemsstater i Henseende til Opsyldelsen af de sociale Forpligtelser, desto mere nødvendigt var det efter hans Opfattelse ikke at svække den internationale Arbejdsorganisation. Ved dennes Virksomhed burde der vel udvises den størst mulige Økonomi; men Medlemsstaterne havde en Pligt til at yde Organisationens al den Bistand, den havde Behov, saa den kunde løse de den betroede Opgaver; de med Organisationens Virksomhed forbundne Udgifter var efter hans Mening meget smaa i Forhold til de Tjenester, den gør hele Verden med Hensyn til det sociale Fremskridt.

Med Hensyn til den økonomiske Krise udtalte han sin Tilfredshed med de Bestræbelser, som Organisationens havde udfoldet for at finde Midler til Krisens Bekæmpelse.